

Rubricering er den samme som den, der er foreslaaet i Lovforslaget om Aldersrente, og den forekommer mig at være bedre end den hidtil anvendte; men vi kan selvfølgelig ogsaa forhandle om dette Spørgsmaal; indtil videre vil jeg fastholde, at den foreslaaede Fordeling er den rigtige.

Med disse Bemærkninger skal jeg, idet jeg paa ny takker for de velvillige Udtalelser om Lovforslaget, anbefale det. Jeg udtaler Haabet om, at vi, inden Rigsdagssamlingen slutter, maatte være naaet til Enighed om saadanne Ændringer, at det med Rette kan siges, at Loven er brugbar. Det er den ikke nu i den Udstrækning, som Forudsætningen har været, der er virkelig saadanne Mangler ved Loven, at man ikke kan administrere forsvarligt efter den. Det er ikke noget, blot jeg siger, men de Embedsmænd, der har med Lovens Administration at gøre, er paa det rene med det og har udtrykt det gentagne Gange overfor mig. Navnlig ogsaa af denne Grund anbefaler jeg Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Helga Larsen: Det ærede Medlem Hr. Kragh udtalte forleden Dag, at han kunde ikke forstaa, at jeg kunde ønske Indtægtsgrænsen sat højere op for Enkemænds Vedkommende, og han udtalte, at der stadig fra vor Side lød Raabet: Højere op! Hvor skal Pengene komme fra? sagde det ærede Medlem saa; nu ønskede man altsaa Grænsen sat op til Normalfortjenesten. Jeg ved ikke, om man kan kalde en Fortjeneste paa 1 800—2 400 Kr. plus 200 Kr. pr. Barn for en Normalfortjeneste, for jeg mener, det er en meget ringe Fortjeneste for en Mand, der skal forsørge Kone og Børn. Naar vi udtaler vore Ønsker og Meninger i Anledning af et Lovforslag som dette, maa vi ogsaa fremkomme med Anker og paapege de Skavanker, der er. Vi ønsker, hvis Enkemændene skal gaa ind under Loven, at Takstgrænserne skal være saaledes, at Loven ikke bliver en Skueret, men en Ret, disse Mænd kan komme ind under i Trangtilfælde. Vi ønsker at hjælpe disse Mennesker, hos hvem Sygdom og Nød har til Huse, og ønsker, at deres Hjem ikke skal gaa fuldstændig til Grunde ved Hustruens Sygdom og Død. Jeg skal nævne et enkelt Tilfælde: Et Hjem, hvor en Mand har en Indtægt mellem 2 000 og

3 000 Kr. og en to-tre Smaabørn, og hvor Hustruen har været syg maaske et halvt eller et helt Aar og efter mange Lidelser er afgaaet ved Døden. Tror det ærede Medlem, at der er store Midler til Stede dér? Nej, tværtimod er der en saadan Nød og Trang, at det er absolut nødvendigt, at man hjælper dér. En Mand faar ikke en Husholderske til at passe disse Smaabørn for under 50 Kr. om Maaneden, altsaa 600 Kr. om Aaret, hvortil kommer Kost til en 5—600 Kr. Det er 1 200 Kr., der først gaar fra dette Hjem. Saa skal Manden forsørge sine Smaabørn og betale alt det øvrige, der skal til. Naar man ved, hvor vanskelige Tiderne er, f. Eks. med Hensyn til Husleje — den laveste Husleje er mellem 45 og 50 Kr. om Maaneden —, og tager andre Udgifter med, tilbagevendende Udgifter til Skat, Sygeforsikring, Lys og Varme o. s. v., vil man indse, at en saadan Mand er meget daarligt stillet.

Saa talte det ærede Medlem Hr. Kragh om, at man i 1913 satte Indtægtsgrænsen for Enker til 533 Kr. i København og noget lavere — jeg tror 400 Kr. — paa Landet. I det foreliggende Lovforslag foreslaas Indtægtsgrænsen sat til 1 800 Kr. Men Forholdene nu er jo ganske forskellige fra den Gang. I 1912—13—14 laa de kvindelige Arbejders Lønninger omkring 12—14 Kr. om Ugen. Nu ligger den laveste Løn omkring en 35—36 Kr. om Ugen. Jeg skal oplyse, at i den Organisation, som jeg har den Ære at være Formand for, de kvindelige Bryggeriarbejders, ligger Ugeförtjenesten mellem 38 og 48 Kr. Langt de fleste Enker — f. Eks. i det Fag, jeg tilhører —, der søger Understøttelse, har faaet Afslag, fordi de var langt, langt over Trangsgrænsen. Lad os sige, at en saadan Kvinde alene har opretholdt sit Hjem i flere Aar paa Grund af Mandens Sygdom, af Tuberkulose eller lignende, idet hun som Bryggeriarbejderske har faaet en 38—40 Kr. om Ugen, og at hun bliver Enke med 4—5 Smaabørn og søger Understøttelse; hun vil faa Afslag, for hendes Indtægt ligger over Grænsen. En saadan Kvinde trænger dog netop til Hjælp, men overfor hende kommer Lovforslaget slet ikke til at strække til. Derfor skal man se paa Forholdene, som de er nu, og ikke drage Sammenligning mellem 1914 og 1924. Hvis